

Imme Dros
John Rabou

*Als je oud bent worden de goden
gierig met het geschenk van de slaap.
Dromen kan ik krijgen.
Verwarrende, steeds terugkerende
dromen die nergens toe leiden...*

De geniale kunstenaar en uitvinder Daidalos blikte als oude man terug op zijn verleden en maakte een levendige reis door zijn herinneringen. Van zijn vlucht uit Athene tot het labyrint met de minotaurus op Kreta, en van de vlucht met zijn hoogmoedige zoon Ikaros tot de slakkenhuisproef op Sicilië.

Een fantastische hertelling door Imme Dros, die vele kinderboeken schreef en een groot aantal Griekse mythen voor de jeugd bewerkte.

Met schitterende, gedetailleerde illustraties door John Rabou.

Dros - Rabou

DE VLUCHT VAN DAIDALOS

De Vier Windstreken

De Vier Windstreken

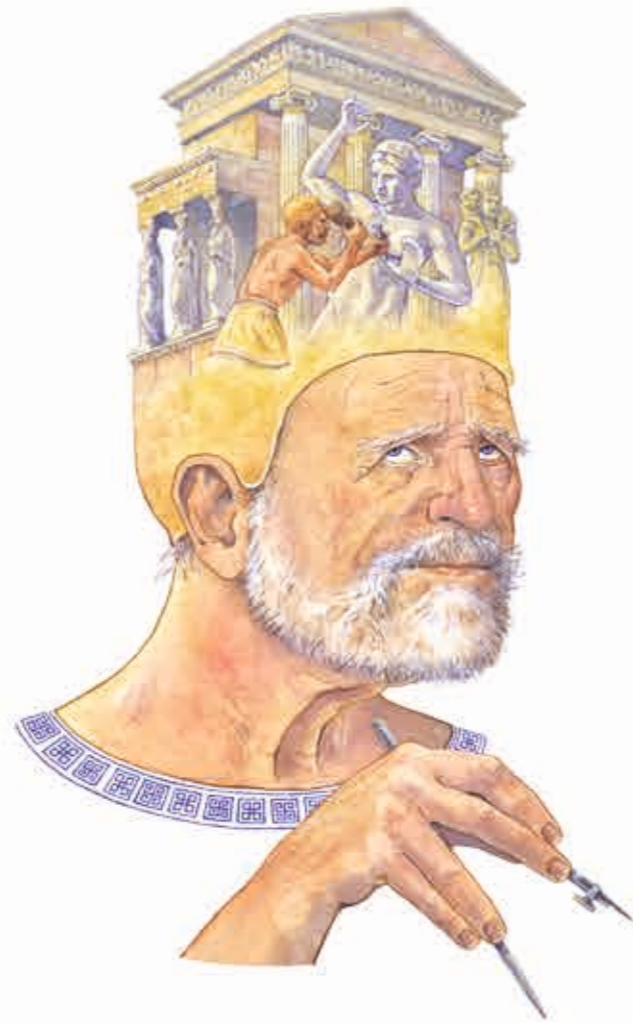
ISBN 978 90 5116 886 0

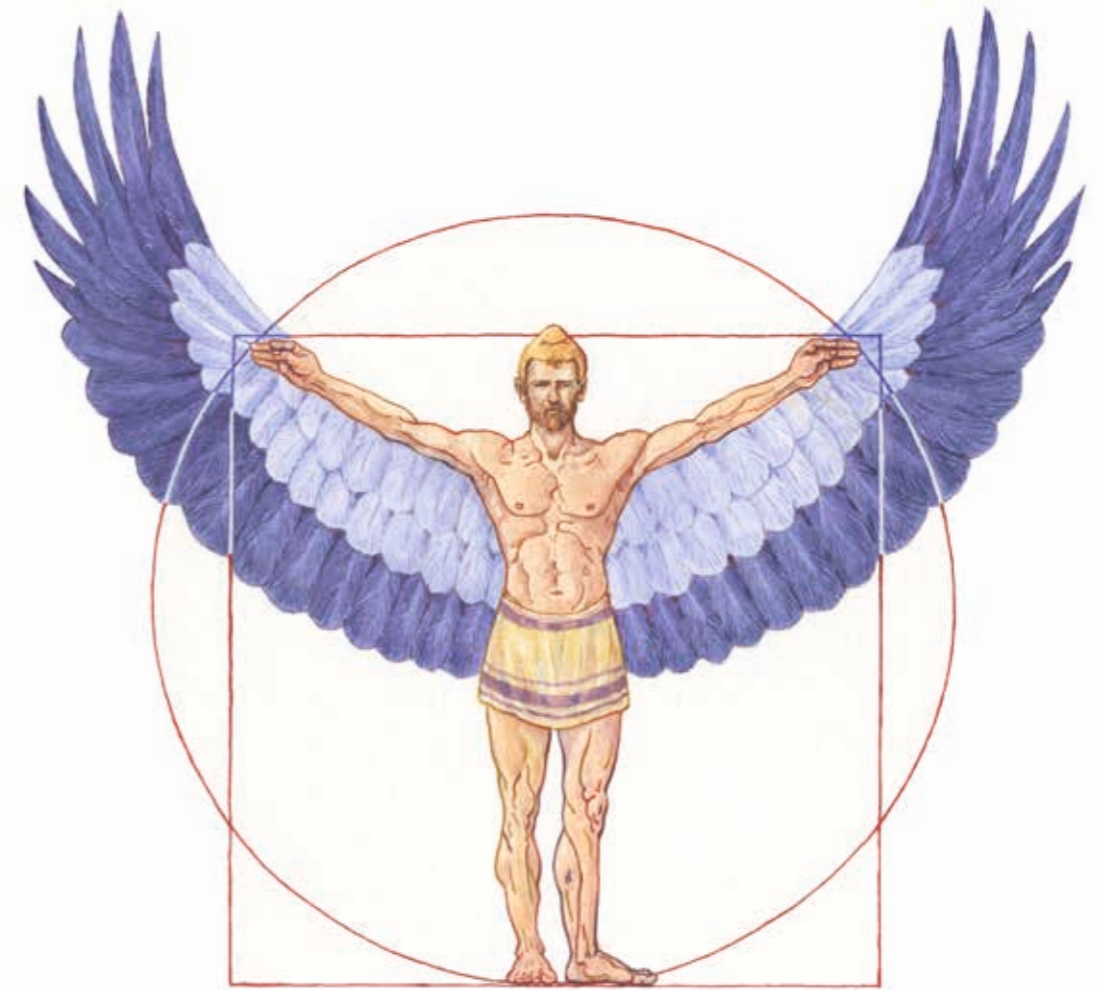
9 789051 168860

DE VLUCHT VAN DAIDALOS

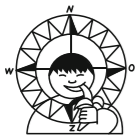
De Vier Windstreken

Tekst van Imme Dros
met illustraties van John Rabou

DE VLUCHT VAN DAIDALOS

Op www.vierwindstreken.com kunt u zich aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vindt u ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2022 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Imme Dros
Illustraties van John Rabou
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR / ISBN 978 90 5116 886 0

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

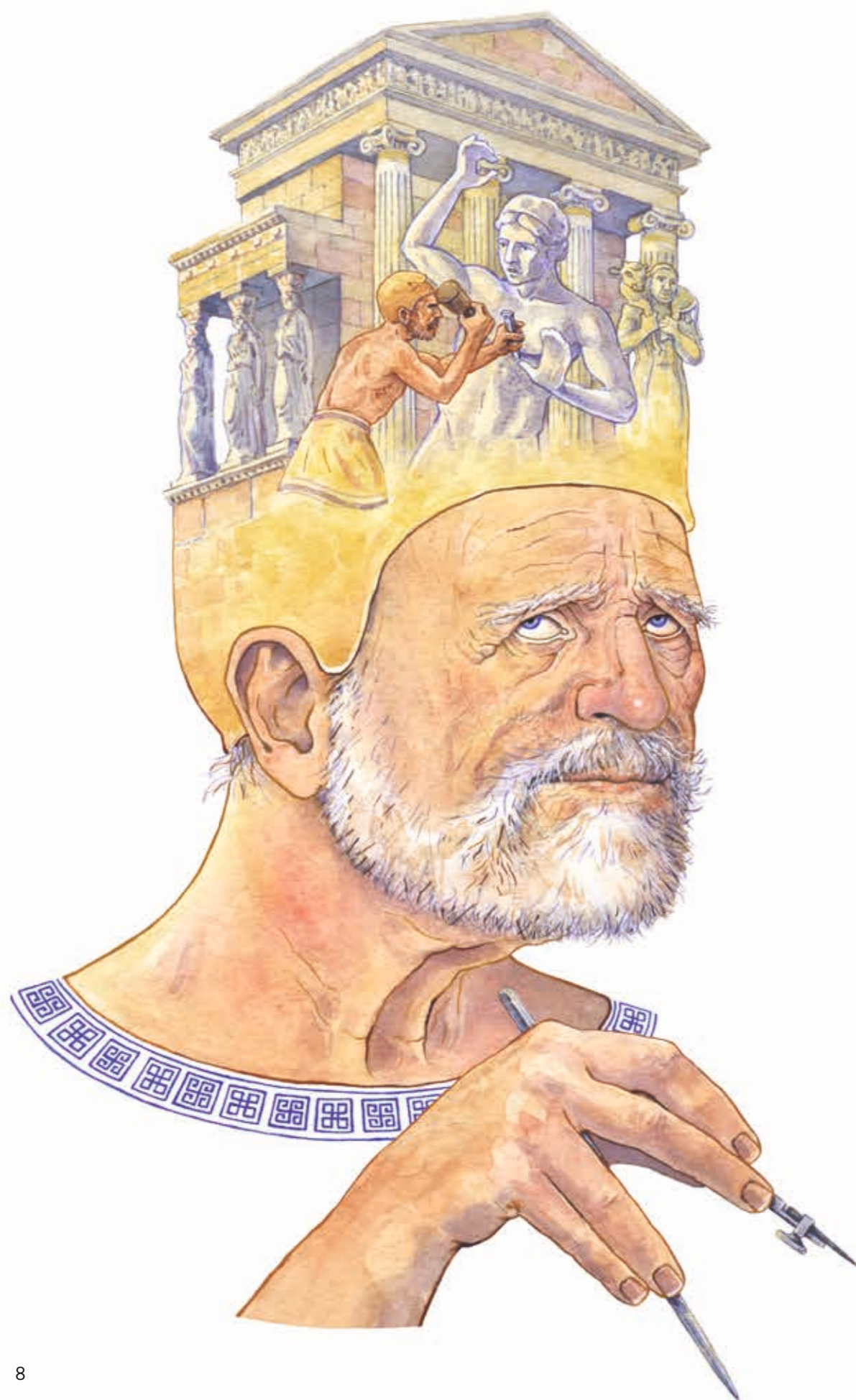
De Vier Windstreken

DROMEN

Wakker. Ik. Wie, ik? Waar? Met mijn handpalmen wrijf ik in mijn ogen en staar in het donker. Recht voor me aan het voeteneind van het bed zie ik een iets lichter vierkant in het zwarte niets. Het raam. Sterren. Links een rode gloed die langzaam feller wordt. Dan weet ik het weer. Daar ligt het oosten en dit is Sicilië, waar ik nooit heb willen zijn. Het lot besloot anders, hier moest ik terechtkomen met alleen de kleren die ik aan had. De koning van het enorme eiland, Kókalos, ontving me met open armen zodra hij hoorde wie ik was – de beroemde beeldhouwer en uitvinder van Athene en de ontwerper van het labyrint op Kreta, die op zelfgemaakte vleugels over landen en zeeën was gevlogen. Daidalos. Het is nog steeds te vroeg om op te staan, te donker om te werken. Als je oud bent worden de goden gierig met het geschenk van de slaap. Dromen kan ik krijgen. Verwarrende, steeds terugkerende dromen die nergens toe leiden, zoals... zoals... en daar loop ik weer op een vreemd leeg zeestrand. Niet alleen. Ik hoor voetstappen en kijk om. Langs de vloedlijn,

zo ver ik kan zien, komt een rij mannen achter me aan en elke man ben ik: de ik van gisteren, de ik van eergisteren en de dag ervoor, van iedere dag van de vorige week, van alle dagen van alle weken van alle jaren die ik heb geleefd. Waar is het begin? Ik ren de rij langs, maar er komt geen eind aan... Ik hijg, mijn hart bonst in mijn keel. Verder. Naar het begin, naar waar ik werkelijk hoor, naar wie ik werkelijk ben. Sneller. Weg van die trage oude mensen naar waar de ruggen recht zijn, de wangen glad, de haren donker. Ergens onderweg heb ik ineens vleugels. Ik vlieg. Achter me stijgt een deel van de stoet op en we wieden als een sliert trekvogels over de rusteloze zee. De zon stijgt langzaam de koperkleurige hemel in. Onder ons golft de zee; verder naar het noorden moet Athene liggen. Athene... Naar Athene, naar huis. Maar wacht, hoe ontwijk ik Kreta? De vleugels zijn op Kreta gemaakt, ik ga neerkomen op Kreta. Dat nooit! Ik moet terug. Hoe ver ben ik hier al? Boven welk land, boven welke zee? Omkeren! Weg. Weg van Kreta! Dan liever terug naar Sicilië...

Uitgeput word ik wakker. Het is dag en ik ben nog steeds op Sicilië, ergens aan de kust in de zuidwesthoek, daar waar ik na mijn vlucht van Kreta ongeveer neerviel. Koning Kókalos liet er een paleisje voor me bouwen. Mooi gebouw, ik had het niet kunnen verbeteren. Op de bovenverdieping heb ik naast mijn woonvertrekken een ideale werkkamer en een terras met uitzicht op zee. Het personeel woont beneden en het ontbreekt me aan niets. Maar ook al behandelt Kókalos mij als een soort gast, in werkelijkheid ben ik zijn bezit. Hij pronkt met me, vertoont mijn kamers, mijn werkstukken, mij! Alles wat ik bedenk of maak is van hem. Dat blijkt bij Kókalos van Sicilië niet anders te zijn dan bij Minos van Kreta.

Over mijn tekentafel op het terras tuur ik zonder iets te zien naar zee en weet, voel, dat achter mijn rug in het noordoosten Athene moet liggen. Mijn Athene, waar ik jong was en veelbelovend en waar ik beroemd werd door beelden die niet op beelden leken maar op levende mensen, door tempels en gebouwen die aardbevingen konden doorstaan. Iedereen kende mij, iedereen wilde mij kennen. Mensen bogen voor me als ik door de straten van mijn stad liep. 'Daar gaat Daidalos! Dat is Daidalos!'

Maar aan het lot, waar zelfs de goden geen macht over hebben, kon ik niet ontkomen. Mijn opvliegende karakter werd mijn ondergang. Wat zal ik er nog over zeggen... Ik heb mezelf niet gemaakt. Talent en verstand komen van de goden, maar ook eigenschappen als eerbij, afgunst en onbeheersbare drift. Waarom moest ik ook Perdix, de twaalfjarige zoon van mijn zuster, aannemen als leerling! Onder normale omstandigheden had ik dat nooit gedaan, alleen waren de omstandigheden niet normaal. Mijn vrouw stierf bij de geboorte van onze zoon Ikaros en mijn zuster was als een moeder voor hem. Kon ik weigeren toen ze me vroeg Perdix op te leiden?

'Hij heeft mogelijkheden, Daidalos. Hij lijkt op jou toen je zo oud was.'

'Ik ben niet geschikt als leraar, veel te opvliegend. Als iemand dat weet ben jij het wel!'

Ik had haar toen we klein waren een keer bijna blind geslagen.

'Alsjeblieft, Daidalos. Voor mij!'

Wat kon ik doen?

'Voor jou dan.'

Een leerling kan een blok aan je been zijn, maar Perdix was ijverig en hij kwam af en toe met ideeën die mij verrasten. Zo ontwierp hij, om een voorbeeld te geven, een werktuig van getand metaal dat hij een zaag noemde.

‘Hoe kwam je daarop, Perdix?’

‘O, hierdoor, oom.’ Hij hield de kaak van een dode slang omhoog en liet me voelen hoe vlijmscherp de tanden waren. ‘Je snijdt er gemakkelijk mee door een bot en ik dacht...’

‘Knap gedaan, jongen!’

‘Echt waar?’ Hij glom van trots.

De zaag was iets waar iedereen in Athene over praatte, en iedereen wilde er een hebben. Ik gunde Perdix zijn succes, prees hem in het openbaar, was zelfs trots op hem. Mijn neef, mijn leerling!

Maar na de zaag vond Perdix iets uit wat ik zelf had willen uitvinden, wat van mij had moeten zijn. Hij was bezig het uit te werken toen we een keer samen op de Akropolis¹ druk bezig waren met een standbeeld van de godin Athene dat voor een speciale dankdag af moest zijn. Terwijl ik even uitrustte, merkte ik tot mijn ergernis dat mijn leerling niet deed waarvoor ik hem had meegenomen. In plaats van de sokkel te schuren, deed hij een of ander spelletje met twee gladgeschaafde stokken. Hij had ze aan de bovenkant aan elkaar vastgemaakt door er gaten in te boren waardoor hij een touw had getrokken. Het geheel leek het meest op een slordige driehoek. Ik wilde de jongen al toesnauwen als de bliksem aan zijn werk te gaan, toen Perdix de ene stok in de grond zette en er met de punt van de andere stok een ronde lijn omheen trok. Een cirkel! Een volmaakte cirkel! Als je dit in het klein zou doen, kon je natuurlijk veel eenvoudiger... Mijn gedachten tolden door en over elkaar en ik beefde van opwinding.

Perdix zag me, kwam naar me toe en begon te babbelen over hoe hij ergens had staan wachten en van verveling met zijn voet figuurtjes tekende in het zand.

